

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobce: **N. N. T.**, nar. X, státní příslušnost X, X,
zastoupeného Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem, Václavské náměstí
808/66, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 5. 2021, č.j. MV- 55975-4/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 27. 11. 2020, č.j. OAM-118284-25/OAM-2019 [(dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“); žalobcem i žalovanou označeným též jako OAM-28623-49/ZM-2019 – pozn. soudu], byla podle § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „ZPC“), zamítnuta žalobcová žádost o vydání zaměstnanecké karty, neboť žalobce neplnil v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu účel, pro který mu bylo povolení vydáno (výrok I.); žádost byla zamítnuta též podle § 46 odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců proto, že zaměstnavatel žalobce je ve smyslu § 178f písm. a) zákona o pobytu cizinců nespolehlivý (výrok II.)

2. K žalobcovu odvolání bylo rozhodnutím žalované ze dne 21. 5. 2021, č.j. MV-55975-4/SO-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), prvoinstanční rozhodnutí v rozsahu výroku I. potvrzeno, výrok II. prvoinstančního rozhodnutí byl zrušen.
3. Žalobce se žalobou ze dne 15. 6. 2021, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení napadeného rozhodnutí.
4. Pobyt cizinců v České republice je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žaloba

5. Žalobce předně namítal (část **III. A žaloby**) nesprávné právní posouzení věci. Žádost o vydání zaměstnanecké karty totiž, dle jeho názoru, není možné zamítnout podle § 45 odst. 1 ZPC z důvodu neplnění účelu předchozího povoleného pobytu. Aplikace § 45 odst. 1 ZPC na projednávaný případ je nesprávná a nepřiléhavá. Žalobce podal žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g ZPC, nikoliv žádost o změnu účelu dlouhodobého pobytu podle § 45 odst. 1 ZPC. Žalobce byl přesvědčen, že správní orgány věc nesprávně právně posoudily, neboť řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty se řídí speciální právní úpravou podle § 42g a § 46 odst. 6 ZPC. Sama žalovaná přitom v napadeném rozhodnutí připouští, že § 42g ani § 46 odst. 6 ZPC neobsahuje odkaz na § 45 odst. 1 ZPC.
6. Žalobce se domníval, že takto extenzivní právní výklad provedený žalovanou je nepřipustný. Zaměstnanecká karta je svébytným pobytovým oprávněním, které v návaznosti na právo Evropské unie zavádí jednotné povolení k pobytu a k práci a obsahuje speciální právní úpravu odlišnou od obecné úpravy dlouhodobých pobytů. Rovněž je třeba zdůraznit, že žalobce nežádal o změnu účelu dlouhodobého pobytu, ale o zaměstnaneckou kartu, čemuž ostatně odpovídá i volba příslušného formuláře pro podání žádosti. Dále je třeba připomenout, že veřejné právo je ovládáno zásadou enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, a jednotlivci tak nelze stanovit povinnosti bez zákonného podkladu. Výklad provedený žalovanou přitom nad rámec zákona zavádí nový důvod pro zamítnutí žádosti o zaměstnaneckou kartu v podobě neplnění účelu předchozího povoleného pobytu, který však ze zákonné úpravy § 42g a § 46 odst. 6 ZPC nevyplývá. Pokud by zákonodárce měl v úmyslu zavést takovýto důvod pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty, pak by dle názoru žalobce takový důvod byl v zákoně výslovně uveden.
7. Žalobce dále namítal (část **III. B žaloby**), že v jeho věci nebylo prokázáno naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 45 odst. 1 ZPC. Z provedeného dokazování bez důvodných pochybností nevyplývá, že by žalobce neměl plnit účel předchozího povoleného pobytu. Z odůvodnění napadeného i prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že správní orgány spatřují neplnění účelu ve skutečnosti, že žadatel byl v listopadu roku 2018 v rámci školy přeřazen do intenzivního denního kurzu českého jazyka, neboť z jazykových důvodů nezvládal studium v českém jazyce. K tomu je třeba uvést, že kurz českého jazyka žalobci pomohl, aby mohl dále pokračovat ve studiu obchodní akademie. Je nepochybné, že se žalobce po celou dobu studia připravuje na své

budoucí povolání ve smyslu § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Kurz českého jazyka, který byl žalobce nucen vzhledem k jeho jazykovým obtížím navštěvovat, je bezpochyby nedělitelnou a logickou součástí jeho přípravy na budoucí povolání vedené jednotným záměrem a cílem, tedy vystudováním obchodní akademie. O tom svědčí nejen časová, ale také logická návaznost všech nedělitelných součástí žalobcovy přípravy na budoucí povolání. Zároveň je zřejmé, že v případě žalobce se rozhodně nejednalo o neplnění účelu povoleného pobytu po dobu nikoli přechodnou.

8. Žalobce dále namítal (část **III. C žaloby**), že se žalovaná nesprávně vypořádala s odvolací námitkou porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Právu účastníka řízení na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí odpovídá povinnost správního orgánu se s takovým vyjádřením dostatečně vypořádat a v případě, že správní orgán neuzná návrhy a argumenty účastníka jako správné, musí přezkoumatelně odůvodnit, proč účastníkovy návrhy a tvrzení nepovažuje za důvodné a správné. Správní orgán I. stupně se však s obsahem žalobcova vyjádření dostatečně nevypořádal a nápravu nepřinesl ani odvolací správní orgán, čímž zatížil napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti.
9. Žalobce rovněž tvrdil (část **III. D žaloby**), že se žalovaná nesprávně vypořádala s odvolací námitkou nepřiměřenosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaná ani správní orgán I. stupně se vůbec nevěnovaly posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce vzhledem k důvodům pro jeho vydání. Žalobce si za dobu svého pobytu utvořil na území České republiky mnoho společenských a kulturních vazeb. K České republice pojí žalobce pevné pouto, neboť zde má partnerku T. T. H. T., která na území pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu a se kterou žalobce sdílí společnou domácnost. Dále má žalobce na území mnoho přátel, například T. Q. H., T. V. T., N. T. M. N., H. Q. V. (oba st. občanství ČR). Žalobce žije na území již 5 let a za dobu pobytu si plně přivykl životu v České republice. Dle žalobcova názoru jsou tak obě rozhodnutí nepřiměřená z hlediska jejich dopadů do soukromého a rodinného života žalobce, a to především v poměru k nízké typové závažnosti aplikovaného důvodu pro zamítnutí žádosti.

[III] Vyjádření žalované

10. Žalovaná ve vyjádření ze dne 14. 7. 2021 k žalobě konstatovala, že námitky uváděné v žalobě jsou ve většině obsahově shodné s námitkami uvedenými v odvolání. S ohledem na to odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém byly předmětné námitky řádně vypořádány.
11. K aplikaci § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalovaná doplnila, že z definice zaměstnanecké karty uvedené v § 42g odst. 1 téhož zákona vyplývá, že se jedná o povolení k dlouhodobému pobytu. Ostatně zákonná úprava zaměstnanecké karty je uvedena v oddílu 3, který upravuje přechodný pobyt na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud tedy účastník řízení pobýval v době podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, pak se žádostí o vydání zaměstnanecké karty logicky domáhal změny účelu svého dlouhodobého pobytu (ze studia na zaměstnání). Judikatura správních soudů doposud aprobovala aplikaci § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v případě, že cizinec neplnil účel předchozího pobytu (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2020, č.j. 14 A 203/2019-35, či rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 2. 2021, č.j. 77 A 96/2020-40).

12. Ohledně námitky neposouzení (ne)přiměřenosti napadeného rozhodnutí setrvala žalovaná na stanovisku, že to byl právě žalobce, kdo měl námitku možné nepřiměřenosti vznést a podpořit důkazy. Žalovaná pro tento případ odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2021, č.j. 8 Azs 196/2020-49, ve kterém tento soud uvedl, že *„je to primárně žadatel, kdo má povinnost správnímu orgánu uvést informace ze svého soukromého a rodinného života, o nichž se domnívá, že jsou pro posouzení věci relevantní a byly by případně způsobilé převážít nad jinými zájmy a hledisky. Teprve v případě, že by měl správní orgán o těchto informacích pochybnosti, nebo by nastala potřeba jejich doplnění, lze vyžadovat odpovídající procesní aktivitu po správním orgánu. Správní orgán je vázán povinností zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, to však neznamená, že jsou správní orgány povinny při rozhodování o pobytovém oprávnění samy, bez toho, že by sám žadatel uváděl informace o svém soukromém a rodinném životě, které jsou pro posouzení jeho žádosti relevantní, zjišťovat a pátrat po podrobnostech a specifikách žadatelova soukromí, která by případně převážila nad důvodem pro neudělení pobytového oprávnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, čj. 1 Azs 260/2020-27).“*
13. Žalovaná uzavřela, že v žalobcově případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí dané žádosti, napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy. Ze strany žalované nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a v daném případě neshledala porušení základních zásad správního řízení. Žalovaná se ztotožnila s názorem správního orgánu I. stupně, který přistoupil k zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 45 odst. 1 ZPC.
14. S ohledem na výše uvedené skutečnosti žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Replika žalobce

15. Žalobce v replice ze dne 30. 8. 2021 k vyjádření žalované konstatoval, že dle jeho názoru nepřináší vyjádření žalované žádnou relevantní argumentaci, kterou by bylo možné zpochybnit důvodnost podané žaloby. Žalobce proto setrval na názoru, že žádost o vydání zaměstnanecké karty nebylo možno zamítnout podle § 45 odst. 1 ZPC z důvodu neplnění účelu předchozího povoleného pobytu, neboť na žádost o zaměstnaneckou kartu se použije speciální úprava uvedená v § 42g a § 46 odst. 6 ZPC, která však na § 45 odst. 1 ZPC neodkazuje.
16. Nelze souhlasit ani s argumentací žalované, že se žalobce žádostí o vydání zaměstnanecké karty domáhá změny účelu dlouhodobého pobytu. Zákon totiž umožňuje, aby cizinec byl držitelem více pobytových oprávnění současně. Žalobce se domníval, že extenzivní výklad § 45 odst. 1 ZPC zastávaný žalovanou zavádí nad rámec zákona nový důvod pro zamítnutí žádosti o zaměstnaneckou kartu v podobě neplnění účelu předchozího povoleného pobytu, který však ze zákonné úpravy § 42g a § 46 odst. 6 ZPC nevyplývá.
17. Žalobce byl s ohledem na výše uvedené i nadále přesvědčen o důvodnosti podané žaloby.

[V] Posouzení věci soudem

18. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
19. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

20. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
21. Při jednání soudu dne 26. 4. 2023 žalobce setrval na námitkách vyjedených v žalobě. Žalovaná se z jednání omluvila.
22. Žaloba není důvodná.
23. Stran skutkového stavu soud připomíná, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 15. 9. 2018 do 31. 8. 2019. Dne 21. 5. 2019 podal u správního orgánu I. stupně žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 4 ZPC. K žádosti doložil fotografie, cestovní doklad č. B9986132, potvrzení o studiu ze dne 3. 5. 2019 vydané Obchodní akademií Praha, s.r.o., ze kterého vyplývá, že žalobce je ve školním roce 2018/2019 studentem ročního kurzu český jazyk pro cizince (v denním studiu). Žalobce rovněž předložil pracovní smlouvu ze dne 15. 4. 2019 uzavřenou se zaměstnavatelem Viridana s.r.o. na pracovní pozici pomocník v kuchyni se dnem nástupu do zaměstnání 1. 5. 2019 (místo výkonu práce Kyslíková 2, Praha, pracovní poměr na dobu neurčitou, týdenní pracovní dobou 40 hodin, mzda ve výši 13 350 Kč).
24. Stran námitek obsažených v části III. A a III. B žaloby soud uvážil následovně.
25. Podle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: *„Zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo na pracovní pozici, ke které byl udělen souhlas ministerstva podle odstavce 7 nebo 8. Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání.“*.
26. Podle § 42g odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí: *„Cizinec uvedený v § 98 zákona o zaměstnanosti je oprávněn žádost o vydání zaměstnanecké karty podat, pokud splňuje podmínku uvedenou v odstavci 2 písm. b).“*.
27. Podle § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí: *„Žádost o vydání zaměstnanecké karty je oprávněn podat cizinec, pokud uzavřel pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti nebo smlouvu o smlouvě budoucí, v níž se strany zavazují v ujednané lhůtě uzavřít pracovní smlouvu nebo dohodu o pracovní činnosti obsahující ustanovení, ze kterého vyplývá, že bez ohledu na rozsah práce měsíční mzda, plat nebo odměna cizince nebude nižší než základní sazba měsíční minimální mzdy; týdenní pracovní doba v každém základním pracovněprávním vztahu musí činit nejméně 15 hodin.“*.
28. Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: *„Cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší*

než 5 let; to se nevztahuje na cizince, který žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, a na cizince uvedeného v odstavci 2.“.

29. Podle § 46 odst. 6 zákona o pobytu cizinců platí: „Pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává a) z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f), b) nesplňuje-li cizinec podmínku uvedenou v § 42g odst. 2, 3 nebo 4, c) jestliže jde o žádost o vydání zaměstnanecké karty podanou cizincem uvedeným v § 42g odst. 6 a Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit, nebo d) je-li zaměstnavatel cizince podle § 178f nespolehlivý.“.
30. Předně, je třeba přitakat správním orgánům v tom, že zaměstnanecká karta je jedním z typů dlouhodobého pobytu, tak jak jsou vymezeny v § 42 a násl. ZPC. Žalobce byl držitelem povolení k dlouhodobému pobytu (za účelem studia na území ve smyslu § 42d ZPC) a není důvod pochybovat o tom, že v případě, že hodlal pobývat v České republice za jiným účelem (= zaměstnanecká karta), dopadaly na něj povinnosti vyplývající z § 45 ZPC, který upravuje postup právě pro případ, že cizinec - držitel povolení k dlouhodobému pobytu - hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen.
31. Ano, vlastní režim získání pobytového oprávnění – zaměstnanecké karty – je vskutku upraven speciálním ustanovením zákona o pobytu cizinců, kterým je jeho § 42g, resp. § 42h. Nicméně, protože žalobce již disponoval pobytovým oprávněním za účelem studia, musel, chtěl-li získat zaměstnaneckou kartu, požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 45 odst. 1 věty první ZPC. V tomto smyslu tak žalobce skutečně žádal o změnu stávajícího pobytového oprávnění a netřeba tu výslovného zákonného zmocnění pro použití § 45 ZPC, jak se mylně domnívá žalobce.
32. Dále, žalobce má sice pravdu v tom, že situace, za níž Ministerstvo neudělí povolení k dlouhodobému pobytu – zaměstnaneckou kartu, jsou specifikovány v § 46 odst. 6 ZPC, avšak vzhledem k tomu, že na žalobce plně dopadal i § 45 tohoto zákona, mohlo být důvodem k neudělení nového povolení k dlouhodobému pobytu, tedy zaměstnanecké karty, i to, že žalobce neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo (dosavadní) povolení k dlouhodobému pobytu vydáno (pokud by žalobce neprokázal, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu).
33. Nebylo sporu o tom, že žalobce byl ve školním roce 2018/2019 přijat k dennímu studiu na Obchodní akademii Praha, s.r.o., konkrétně oboru vzdělání č. 63-41-M/02. Protože ale nezvládal všechny povinné předměty v českém jazyce, byl ke dni 1. 11. 2018 přeřazen do ročního kurzu českého jazyka pro cizince (na téže škole).
34. Co je z hlediska zákona o pobytu cizinců považováno za studium, definuje jeho § 64 odst. 1, podle něhož platí: „*Studiem se pro účely tohoto zákona rozumí a) střední vzdělávání a vyšší odborné vzdělávání v oborech vzdělání ve střední škole, konzervatoři nebo vyšší odborné škole, zapsané do rejstříku škol a školských zařízení, a studium v akreditovaných studijních programech na vysoké škole; b) účast na jazykové a odborné přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy organizované veřejnou vysokou školou, nebo účast na jazykovém a odborném kurzu pořádaném v rámci programu Evropské unie nebo na základě mezinárodní smlouvy; c) stipendijní pobyt realizovaný na základě platných mezinárodních smluv prováděných Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy, platného stipendijního*

programu Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, stipendijního programu Evropské unie nebo na základě rozhodnutí vlády České republiky; d) odborná praxe určená k získání praktických a odborných zkušeností cizincem, uskutečňovaná v tuzemské hostitelské organizaci v době jeho studia na tuzemské nebo zahraniční vysoké škole anebo v době nejvýše 5 let po ukončení studia na vysoké škole, organizačně zajišťovaná nebo koordinovaná tuzemskou vysokou školou, Akademií věd České republiky nebo k tomuto účelu Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy akreditovanou právnickou osobou se sídlem na území nebo právnickou osobou se sídlem mimo území, která má na území organizační složku; e) odborná praxe a dobrovolná služba mládeže ve věku od 18 do 30 let nebo dobrovolnická služba, určená k získání praktických, odborných zkušeností cizincem, uskutečňovaná v tuzemské hostitelské organizaci jako součást projektu programu nebo iniciativ Evropské unie, popřípadě obdobného státního programu a organizačně zajišťovaná nebo koordinovaná k tomuto účelu ministerstvem nebo Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy akreditovanou právnickou osobou se sídlem na území nebo právnickou osobou se sídlem mimo území, která má na území organizační složku; f) výměna zkušeností a studijní pobyty osob odpovědných za vzdělávání a rozvoj lidských zdrojů, pokud tyto činnosti jsou vykonávány v rámci programů nebo iniciativ Evropské unie nebo v rámci mezinárodních smluv.“.

35. Studium v případě studia na střední škole, kterou byla (a stále je) Obchodní akademie Praha s. r. o., je pak ve smyslu § 64 odst. 1 písm. a) ZPC střední vzdělávání v oborech vzdělání ve střední škole, zapsané do rejstříku škol a školských zařízení. V žalobcově případě by tedy byl účel žalobcova předchozího pobytu plněn tehdy, pokud by žalobce studoval vzdělávací obor, který měla Obchodní akademie Praha s. r. o. zapsaný (jako jediný, což nebylo sporné) v Rejstříku škol a školských zařízení, tj. obor vzdělání č. 63-41-M/02.
36. Denní kurz českého jazyka, na který byl žalobce přeřazen, však vzdělávacím oborem č. 63-41-M/02 nebyl, byť jej žalobce realizoval na Obchodní akademii Praha s. r. o. A nelze jej podřadit ani pod žádnou definici studia ve smyslu § 64 odst. 1 ZPC. Povahou nejbližší by mu sice mohla být jazyková příprava ke studiu, jak o ní hovoří § 64 odst. 1 písm. b) ZPC, avšak žalobcem absolvovaný jazykový kurz nebyl (zvýraznění podtržením provedl soud) účastí na jazykové a odborné přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy organizované veřejnou vysokou školou, ani účastí na jazykovém a odborném kurzu pořádaném v rámci programu Evropské unie nebo na základě mezinárodní smlouvy.
37. Žalovaná správně konstatovala (str. 7 napadeného rozhodnutí), že ne každé vzdělávání v rámci školského zařízení je studiem ve smyslu zákona o pobytu cizinců. Podle § 114 odst. 1 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů, mohou právnické osoby a organizační složky státu nebo jejich součástí, které vykonávají činnost středních nebo vyšších odborných škol, vedle vzdělávání podle vzdělávacích programů uvedených v § 3 tohoto zákona uskutečňovat odborné kurzy, kurzy jednotlivých předmětů nebo jiných ucelených částí učiva nebo pomaturitní specializační kurzy. Nicméně, z § 114 odst. 5 školského zákona jasně vyplývá, že „účastníci vzdělávání podle odstavce 1 nejsou žáky nebo studenty dané školy.“
38. Jak je uvedeno výše, podle § 45 odst. 1 ZPC „nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu.“ Stran možné výjimky (= část věty za středníkem) soud konstatuje, že

žalobce v tomto směru žádnou žalobní námitku nevzněl, tedy nenamítal (natož aby prokazoval), že k neplnění účelu pobytu došlo ze závažných důvodů. Soud proto pouze konstatuje, že žalobce nečinil sporným zjištění správního orgánu I. stupně, že k jeho přeřazení do předmětného jazykového kurzu došlo proto, že nezvládal výuku předmětů v českém jazyce.

39. Shrnuto, správným byl závěr správních orgánů, že žalobce neplnil účel předchozího povoleného pobytu (= studium), jelikož ode dne 1. 11. 2018 do dne 21. 5. 2019, tj. do dne, kdy podal žádost o vydání zaměstnanecké karty, neplnil povolený účel pobytu. Žalovaná rovněž příhodně poznamenala, že posuzovaným obdobím je doba od prvního dne předchozího povoleného pobytu do dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty, tj. od 15. 9. 2018 do 21. 5. 2019, přičemž žalobce neplnil účel pobytu, tedy nestudoval ve smyslu § 64 odst. 1 ZPC, v délce 200 dnů z 247 dnů. Žalované lze přitakat i v tom, že ze zákona o pobytu cizinců i z judikatury správních soudů vyplývá, že povinností cizince při pobytu na území České republiky je plnit účel pobytu, který mu byl udělen.
40. Ohledně námitky obsažené v části III. C žaloby soud uvážil následovně.
41. Tu soud primárně konstatuje, že Nejvyšší správní soud vyjevil stran náležitosti žalobního bodu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, mj. toto: „*Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry, vyslovené ve výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č.j. 4 Azs 149/2004-52, zveřejněném pod číslem 488/2005 Sb. NSS; z klasické starší judikatury viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č.j. 6 A 85/92-5).*

Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stežejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany.

Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“

42. Žalobcova námitka (III. C žaloby) uvedené parametry nesplňuje. Žalobce ani náznakem neuvedl, v čem spočívá jím tvrzená nedostatečnost vypořádání se s jeho vyjádřením. Soud tak nemá možnost důvodnost námitky jakkoliv posoudit, neboť není oprávněn, natož povinen, domýšlet za žalobce, co přesně správnímu orgánu vytýká. Vzhledem k obecnosti

námítky tak lze pouze uvést, že správní orgán I. stupně reagoval na žalobcovo vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí na str. 7 a 8 prvoinstančního rozhodnutí, žalovaná pak reagovala na obdobně koncipovanou odvolací námitku na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí.

43. Ohledně námitek obsažených v části III. D žaloby soud uvážil následovně.
44. Správní orgány dospěly k závěru, že žalobce nesplňoval podmínky pro udělení dlouhodobého víza – zaměstnanecké karty [neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno (§ 45 odst. 1 ZPC)].
45. Podle § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců platí: „*Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže cizinec nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza.*“. Podstatné je, že zákon s uvedeným případem neudělení dlouhodobého pobytu nespojuje podmínku zkoumat (správními orgány) případný dopad tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.
46. Nicméně, vzhledem k vázanosti České republiky mezinárodními smlouvami se judikatura správních soudů ustálila na možnosti soudního přezkumu takového dopadu správních rozhodnutí i v případech, kdy zákon o pobytu cizinců takovou povinnost správním orgánům přímo neukládá. Je tomu tak tehdy, kdy by byl předmětný dopad excesivní.
47. Žalobce byl stran tvrzení možné nepřiměřenosti dopadů v řízení před správním orgánem I. stupně víceméně pasivní. Do protokolu o výsledku žadatele ze dne 22. 7. 2020, č.j. OAM-28623-33/ZM-2019, na otázku rodinných nebo jiných vazeb a závazků na území ČR odpověděl, že má v ČR jenom kamarády a přítelkyni (vietnamská státní příslušnice). Ohledně možného dopadu rozhodnutí do jeho soukromého života odvětil, že si navykl na život v ČR, nechce se rozloučit s přítelkyní a byl by smutný. V odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí pak uvedl, že je prvoinstanční rozhodnutí nepřiměřené z hlediska dopadů do žalobcova soukromého a rodinného života a správní orgán se tímto dopadem vůbec nezabýval.
48. V žalobě vyjevil (shrnutě), že si za pět let pobytu v České republice vytvořil „*mnoho společenských a kulturních vazeb*“, kteréžto „*pevné pouto*“ dokumentoval vztahem s partnerkou s oprávněním k dlouhodobému pobytu a přátelstvím se čtyřmi kamarády.
49. Soud je toho názoru, že žalobce nevyjevil nic, z čeho by se dala oprávněně dovodit nepřiměřenost dopadu neudělení dlouhodobého víza, resp. rozhodnutí správních orgánů, do jeho soukromého a rodinného života.
50. Stran kulturních vazeb žalobce neuvedl nic a společenské vazby spočívající v partnerství k cizinci s povoleným dlouhodobým pobytem a přátelství se čtyřmi kamarády ani zdaleka neprokazují (bez dalších tvrzení a důkazů) nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Žalobce totiž nekonkretizoval, natož aby prokazoval, k čemu nepřiměřenému by v důsledku vydaných rozhodnutí mělo v jeho soukromém a rodinném životě dojít. Žalobcovu indolenci nelze klást k tíži správním orgánům.
51. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního.

[VI] Náklady řízení

52. Žalovaný správní orgán, jakožto úspěšný ve věci, by měl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. 4. 2023

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu